

Arrest

nr. 157 089 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 26 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. RENGLET, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid, *in casu* descendent, van een Belgisch onderdaan, met name in functie van haar Belgische moeder.

1.2. Op 24 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Deze beslissing wordt op 10 december 2014 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 134 872.

1.4. Op 26 maart 2015 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 10 juni 2015. De motieven gaan als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 4.02.2014 werd ingediend door:

Naam: O. (...) Voorna(a)m(en): H. (...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: N. (...) Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Deze aanvraag tot verblijf werd op 24.07.2014 reeds eerder geweigerd. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10.12.2014 ertoe besliste de beslissing te vernietigen. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 dient een familielid in neergaande lijn van meer dan 21 jaar aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om dit aan te tonen werden wellicht de volgende documenten voorgelegd: 'attestation de revenu global' van inkomstenjaar 2013 en 2014 uit Marokko, de huurovereenkomst van de woonst van betrokkene op haar naam en die van haar partner L., R. (...), facturen (Electrabel, schoolfactuur, 1 boete, enz.) allerhande met bewijzen van betaling uit België, printscreen van de rekeningen van O. T. (...), zijn arbeidsovereenkomst en loonfiches van april tot en met oktober 2013, alsook een OCMW-attest van 10.01.2014.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit werd aan de hand van de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond. Het bewijs dat betrokkene geen inkomen had in Marokko in het jaar 2013 en 2014 is daarbij weinig relevant. Betrokkene beweert immers zelf, overeenkomstig de verklaringen van de advocaat, reeds sinds 2005 in België te verblijven. Over de periode dat mevrouw nog daadwerkelijk in eigen land verbleef, werd niets voorgelegd. Niets sluit dus uit dat, toen ze er nog verbleef, wel degelijk een inkomen verwierf of dat mevrouw heden nog eigenares is van onroerende goederen in het land van oorsprong. Alle andere bewijzen waaruit moet blijken dat betrokkene ten laste was van de Belgische referentiepersoon en partner dateren van een periode dat zij in illegaal verblijf was in België (zie administratief dossier, soms wel een procedure tot verblijf lopende, maar nooit ingeschreven voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging van 4.02.2014). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten kan ontfanen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf, tijdens illegaal verblijf in België, heeft gecreëerd. Het feit dat mevrouw onder dergelijke omstandigheden ook nog eens een gezin stichtte met een man die evenmin het verblijfsrecht geniet in België, getuigt bovendien van weinig verantwoordelijkheidszin tegenover de gezinsleden. Het attest van het ocmw van 10.01.2014 doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er werd wel degelijk rekening gehouden met art. 8 van het EVRM bij het nemen van deze beslissing. Het staat betrokkene immers vrij, samen met haar partner, een gezinsleven op te bouwen in het land van herkomst alweer zij wel legaal zouden kunnen werken en leven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het voorzichtigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Er is volgens verzoekende partij eveneens sprake van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

“Première Branche

EN CE QUE la partie adverse déclare, à propos des éléments de preuve qui établissent que la partie requérante est à charge de ses parents en Belgique, que ces éléments concernent une période durant laquelle la requérante est en séjour illégal en Belgique et que donc :

«Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf, tijdens illegaal verblijf in België, heeft gecreëerd. Het feit dat mevrouw onder dergelijke omstandigheden ook nog eens een gezin stichtte met een man die evenmin het verblijfsrecht geniet in België getuigt bovendien van weinig verantwoordelijkheidszin tegenover de gezinsleden.»;

ALORS QUE la partie adverse ajoute une condition à la loi en refusant de prendre en considération les preuves de la dépendance de la requérante vis-à-vis de ses parents en raison de l'illégalité de son séjour et même de l'illégalité du séjour de son époux et de ses enfants ;

Que la notion «d'être à charge» implique notamment l'existence et la démonstration d'une situation de dépendance réelle ;

Que la requérante doit ainsi démontrer que ce sont ses parents qui assurent le soutien matériel nécessaire à sa subsistance ;

Qu'elle doit également établir la nécessité de ce soutien matériel, c'est-à-dire qu'elle est démunie et sans ressources propres ;

Que la requérante ne doit cependant pas expliquer et se justifier des motifs pour lesquelles elle est sans revenus ;

Qu'à cet égard, la CJUE a jugé dans un arrêt du 16 janvier 2014 :

À cet égard, il y a lieu de relever que, pour qu'un descendant direct d'un citoyen de l'Union, qui est âgé de 21 ans ou plus, puisse être considéré comme étant «à charge» de celui-ci au sens de l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38, l'existence d'une situation de dépendance réelle doit être établie (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 42).

21 Cette dépendance résulte d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le citoyen de l'Union ayant fait usage de la liberté de circulation ou par son conjoint (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 35).

22 Afin de déterminer l'existence d'une telle dépendance, l'État membre d'accueil doit apprécier si, eu égard à ses conditions économiques et sociales, le descendant direct d'un citoyen de l'Union, qui est âgé de 21 ans ou plus, ne subvient pas à ses besoins essentiels. La nécessité du soutien matériel doit exister dans l'État d'origine ou de provenance d'un tel descendant au moment où il demande à rejoindre ledit citoyen (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 37).

23 En revanche, il n'est pas nécessaire de déterminer les raisons de cette dépendance, et donc du recours à ce soutien. Cette interprétation est exigée en particulier par le principe selon lequel les dispositions qui, telle la directive 2004/38, consacrent la libre circulation des citoyens de l'Union, partie des fondements de l'Union, doivent être interprétées largement (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 36 et jurisprudence citée).

24 Or, le fait que, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire à ce dernier pour subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine, est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe.

25 Dans ces conditions, il ne saurait être exigé dudit descendant que, en plus, il établisse avoir vainement tenté de trouver un travail ou de recevoir une aide à la subsistance des autorités de son pays d'origine et/ou essayé par tout autre moyen d'assurer sa subsistance. »¹ (Nous soulignons)

Que cette jurisprudence, bien qu'européenne, peut être invoquée à l'appui du présent recours étant donné qu'il a déjà été jugé par votre Conseil que :

« Il ne peut être considéré que, ce faisant, la partie défenderesse a procédé à une interprétation non admissible de la notion d'être « à charge » de la personne ouvrant le droit au regroupement familial. En effet, s'il n'est pas contesté que le père adoptif du requérant n'a pas fait usage de son droit à la libre circulation dans l'Union européenne et que le lien de parenté entre celui-ci et le requérant a été créé sur le territoire belge, il n'en reste pas moins que rien n'empêche la partie défenderesse de se fonder sur l'interprétation donnée à cette notion par la Cour de Justice de l'Union européenne, dès lors que le législateur lui-même n'a pas souhaité donner une interprétation différente de celle-ci, selon que l'intéressé relève de l'article 40bis ou 40ter de la loi du 15 décembre 1980. Il n'en irait autrement que si la partie défenderesse exigeait dans ce cadre que le requérant remplisse des conditions qui ne peuvent être réunies que dans une hypothèse où le regroupant a exercé son droit à la libre circulation dans l'Union européenne. »²

1 CJUE, 16 janvier 2014, Aff. C- 423/12, en cause Flora May Reyes contre Migrationsverket

2 CCE, arrêt n° 121 964 du 31 mars 2014

Qu'il peut être déduit de l'arrêt de la CJUE qui si la requérante ne doit pas s'expliquer sur les raisons de sa dépendance, a fortiori, la partie adverse ne peut refuser de prendre en considération les preuves d'un soutien matériel parce que les raisons pour lesquelles la requérante se trouve dans un état de dépendance ne lui plaisent pas ;

Que la partie adverse ajoute une condition à la loi en relevant que la requérante a elle-même créé la situation d'illégalité dans laquelle elle se trouve et qui l'empêche de pouvoir subvenir à ses besoins sans recourir à ses parents et que pour cette raison, l'aide matérielle en question ne doit pas être prise en considération ;

Que la décision de la partie adverse est inadéquatement et insuffisamment motivée ;

Que la partie requérante a apporté un nombre suffisant de preuves de ce qu'elle était à charge de sa mère belge qui non seulement paie l'ensemble des factures du ménage et mais également leurs dons de l'argent en mains propres ;

Que la partie a violé les articles 40bis et 40ter de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que ses obligations de motivation visées au présent moyen

Deuxième Branche

EN CE QUE la partie adverse reproche à la partie requérante de ne pas établir qu'elle ne dispose pas de moyens de subsistance ;

ALORS QUE l'absence de revenus propres dans le chef de la partie requérante et en conséquence la nécessité de l'aide fournie par ses parents est un élément acquis aux débats depuis la première décision de refus d'autorisation de séjour de plus de 3 mois avec ordre de quitter le territoire (annexe 20) prise par la partie adverse le 24.07.14 ;

Qu'en effet, dans cette décision, la partie adverse refuse la demande pour deux motifs :

- le regroupant belge ne dispose pas de moyens de subsistance stables réguliers et suffisants ;

- les éléments de preuve fournis établissent que la requérante est à charge de son époux et pas de son père;

Que dans son arrêt n°134 872 du 10 décembre 2014, votre Conseil annule la décision attaquée aux motifs que :

- la partie adverse a violé l'article 40ter de la loi et le principe de motivation matérielle en considérant que la mère de la requérante ne disposait pas des revenus de son conjoint ;

- la partie adverse n'a pas examiné avec suffisamment de minutie les données qui lui ont été soumises et a violé à nouveau l'obligation de motivation en considérant que les documents produits établissaient une dépendance à l'égard de son mari ;

Que dans son arrêt, votre Conseil souligne qu'il ressort à suffisance des éléments déposés par la partie requérante et de son conseil que la requérante est à charge de ses parents ; 6

Que la partie adverse n'a jamais contesté que la partie requérante était démunie que ce soit dans son pays d'origine ou en Belgique ;

Qu'il ne s'agit pas d'un des motifs de la première décision de refus d'autorisation de séjour ;

Que dès lors cela signifie que la partie adverse considérait que la requérante remplissait cette condition ;

Que conformément au principe de légitime confiance, la partie adverse ne peut en conséquence soulever seulement maintenant le défaut de preuve de l'absence de revenus dans le chef de la requérante ;

Que, certes la première décision a été annulée, mais pour des motifs étrangers à cette condition ;

Que la notion d « être à charge » se définit par l'existence de deux composantes à savoir, la preuve de la réalité de la prise en charge matérielle et la preuve de la réalité de la nécessité d'une telle prise en charge ;

Que cette deuxième composante n'a jamais été remise en question par la partie adverse ;

Que dès lors la partie adverse ne peut soulever pour la première fois le défaut de preuve de l'absence de revenus dans le pays d'origine sans violer le principe de légitime confiance ;

Troisième Branche

EN CE QUE la partie adverse déclare que la qualité d'« être à charge » suppose l'existence d'une relation de dépendance entre la partie requérante et la personne de référence dans le pays d'origine » ;

Qu'elle relève que les documents déposés par la partie requérante ne permettent pas de s'assurer de l'existence d'un tel lien de dépendance :

“Het bewijs dat betrokkene geen inkomen had in Marokko in het jaar 2013 en 2014 is daarbij weinig relevant. Betrokkene beweert immers zelf, overeenkomstig de verklaringen van de advocaat, reeds sinds 2005 in België te verblijven. Over de periode dat mevrouw nog daadwerkelijk in eigen land verbleef, werd niet voorgelegd. Niets sluit dus uit dat, toen ze er nog verbleef, wel degelijk een inkomen verwierf of dat mevrouw heden nog eigenares is van onroerende goederen in he land van oorsprong. Alle andere bewijzen waaruit moet blijken dat betrokkene ten laste was van de Belgische referentie persoon en partner dateren van een periode dat zij in illegaal verblijf was in België (zie administratief dossier, soms wel een procedure tot verblijf lopende maar nooit ingeschreven voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging van 04.02.2014). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten kan ontfen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf, tijdens illegaal verblijf in België, heeft gecreëerd. Het feit dat mevrouw onder dergelijke omstandigheden ook nog eens een gezin stichtte met een man die evenmin het verblijfsrecht geniet in België getuigt bovendien van weinig verantwoordelijkheidszin tegenover de gezinsleden.”

ALORS QUE la partie requérante a apporté la preuve de la réalité du soutien matériel de ses parents et en particulier de sa mère ainsi que la nécessité d'un tel soutien matériel ;

Qu'elle a produit de nombreuses factures au nom de son mari qui concernent leur vie quotidienne et celle de leurs enfants, et la preuve que l'ensemble de ces factures ont été réglées à partir du compte bancaire de ses parents ;

Que dès lors la réalité de l'aide matérielle quotidienne conférée par ses parents est établie ;

Que la requérante a produit une attestation émanant du CPAS confirmant qu'elle-même et son mari n'ont jamais bénéficié de l'aide sociale ;

Qu'ils sont en séjour illégal et qu'en conséquence, ils ne peuvent pas travailler et subvenir à leurs besoins les plus primaires et à ceux de leurs enfants ;

Que la requérante a produit des documents du Maroc qui établissent qu'elle n'a pas touché de revenus en 2013 et 2014 (en ce compris fonciers) ce qui confirme qu'elle n'a pas de revenus « cachés » qui lui permettraient de survivre en cas de retour au pays d'origine comme le sous-entend la partie adverse ;

Qu'à cet égard la partie a effectivement souligné que la requérante ne prouve pas qu'elle ne pourrait pas retrouver un emploi en cas de retour au pays d'origine ;

Que ce motif est tout à fait inadéquat et rajoute une condition à la loi ;

Que la partie adverse a donc également établi l'état de nécessité dans lequel elle et sa famille se trouve ; qu'importe la cause ;

Qu'il ressort des articles 10 du règlement n° 1612/68 et 1er de la directive 90/364/CEE du 28 juin 1990, tels qu'interprétés par la Cour de Justice, que la qualité de membre de la famille à charge résulte d'une situation de fait (cf. C.J.C.E., 9 janvier 2006, arrêt Yunying Jia, C-1/05 ; C.J.C.E., 19 octobre 2004, arrêt Zhu et Chen, C-200/02 ; C.J.C.E., 18 juin 1987, arrêt Lebon, 316/85) ;

Que la Cour de Justice a dit pour droit « que l'on entend par "[être] à [leur] charge" le fait pour le membre de la famille d'un ressortissant communautaire établi dans un autre État membre au sens de l'article 43 CE, de nécessiter le soutien matériel de ce ressortissant ou de son conjoint afin de subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine ou de provenance de ce membre de la famille au moment où il demande à rejoindre ledit ressortissant. L'article 6, sous b), de la même directive doit être interprété en ce sens que la preuve de la nécessité d'un soutien matériel peut être faite par tout moyen approprié » (arrêt Yunying Jia précité) ;

Que si l'arrêt Jia se réfère à la prise en charge dans le pays d'origine, c'est uniquement parce que la requérante, en l'espèce, ne faisait pas partie du ménage de son fils qu'elle venait de rejoindre en Suède ;

Que l'arrêt Jia confirme par conséquent la jurisprudence antérieure de la Cour de Justice : l'essentiel est d'établir s'il y a effectivement, dans les faits, prise en charge. En l'espèce, la Cour s'est référée à la situation dans le pays d'origine car il n'y avait pas de prise en charge dans le pays d'arrivée, que l'ascendant venait d'atteindre ;

Que par conséquent, la question de savoir si une personne est « à charge », tout comme celle de déterminer son indépendance financière, est donc purement factuelle ;

Que la décision querellée est inadéquatement ou insuffisamment motivée en ce qu'elle ne tient pas compte de la date d'arrivée de la requérante en Belgique, du fait que ni elle ni son époux ne dépendent du CPAS, que ni elle-même ou son mari n'ont d'autorisation de séjour et donc ils sont dans l'incapacité totale de travailler et de subvenir à leur besoin, qu'elle a

Qu'elle est également inadéquatement motivée en ce qu'elle ne tient pas compte de l'ensemble des éléments de faits qui établissent la prise en charge effective de la mère de la requérante ;

Que la partie adverse a apporté la preuve, tant de la réalité du soutien matériel que de la nécessité de ce soutien ;

Que la partie requérante réside en Belgique depuis 10 ans, d'abord avec ses parents et ensuite avec son époux ;

Qu'elle est arrivée à l'âge de 24 ans en Belgique pour rejoindre ses parents"

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat – afgezien van de aangevoerde schendingen van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel – na te expliciteren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij tevens geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Betreffende de door de verzoekende partij aangevoerde schending van "het voorzichtigheidsbeginsel", stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de door haar aangevoerde schending van dit beginsel bestaat, zodat dit onderdeel van het middel evenmin ontvankelijk is.

2.4. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het

zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 4 februari 2014 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid, *in casu* als meerderjarige descendent, van een Belgisch onderdaan in functie van haar moeder. Om in aanmerking te komen voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden, dient te worden nagegaan of aan de voorschriften van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet is voldaan.

2.6. Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(...)”

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“(...)”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbij-slagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

2.7. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

2.8. Verzoekende partij onderstreept in een derde onderdeel van het middel dat zij heeft aangetoond dat zij materieel wordt ondersteund door haar ouders en dat zij deze materiële steun nodig heeft. Zij verwijst naar de voorgelegde facturen, het attest van het OCMW, het feit dat zij en haar echtgenoot illegaal in België

verblijven, waardoor zij hier geen inkomsten kunnen verwerven om in hun basisbehoeften te voorzien en de documenten waaruit blijkt dat zij in Marokko geen inkomsten heeft verworven in 2013 en 2014.

Verzoekende partij duidt erop dat onder meer uit het arrest Jia van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007) blijkt dat de hoedanigheid van familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie. Uit de feiten dient te blijken dat het familielid effectief ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekende partij onderstreept dat in het arrest Jia enkel en alleen verwezen wordt naar de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst omdat de ascendent niet ten laste was van de referentiepersoon in het "land van aankomst", waarheen zij zich zopas had begeven.

De verzoekende partij haalt met andere woorden aan dat zij, conform de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, niet moet aantonen reeds in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar ouders. Het volstaat om aan te tonen dat zij materieel wordt ondersteund door haar ouders en dat deze ondersteuning nodig is om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoekende partij verwijt de gemachtigde geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij reeds tien jaar geleden in België is aangekomen, dat zij, noch haar echtgenoot, afhankelijk zijn van OCMW-steun en dat zij en haar echtgenoot illegaal in België verblijven zodat zij hier geen inkomen kunnen verwerven. De gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen waaruit blijkt dat zij effectief ten laste is van haar ouders in België.

Verzoekende partij betoogt in een tweede onderdeel van het middel dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat zij bezwaarlijk rechten kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf, tijdens illegaal verblijf in België heeft gecreëerd. Zij dient enkel aan te tonen dat zij materiële ondersteuning verkrijgt van haar ouders die nodig is voor haar levensonderhoud. Er dient geen verklaring of rechtvaardiging te worden gegeven voor het feit dat zij geen inkomen heeft en ten laste is van haar ouders. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekende partij naar en citeert zij uit het arrest Reyes en het arrest nr. 121 964 van de Raad van 31 maart 2014.

2.9. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat, wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een wettigheidstoetsing uit.

Verzoekende partij voert in essentie aan dat het *in casu* volstaat om een situatie van reële afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon aan te tonen.

De Raad mag verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste" kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539), hetgeen eveneens vermeld wordt in het verzoekschrift. Deze invulling van het begrip "ten laste", werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid inderdaad voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de

descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Echter, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent af te leiden uit het voormelde arrest Jia, blijkt uit dit arrest – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat een descendent in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid, m.n. de noodzaak aan materiële steun, reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig dat de gemachtigde de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447). Verzoekende partij distilleert uit voormelde rechtspraak een redenering die, gelet op de duidelijke inhoud van de voormelde paragrafen, feitelijke grondslag mist en gebaseerd is op een verkeerde, minstens selectieve lezing van het voormelde arrest Jia.

2.10. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf op twee motieven berust. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en, anderzijds, is er een tweede motief gegrond op de vaststelling dat alle bewijzen waaruit moet blijken dat verzoekende partij (in België) ten laste is van de referentiepersoon, dateren van een periode dat zij in illegaal verblijf was in België en dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekende partij rechten kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf, tijdens illegaal verblijf in België, heeft gecreëerd.

De eerste vaststelling is een voldoende schragend motief, omdat kinderen ouder dan 21 jaar slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking in punt 2.9.

Het betoog dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat verzoekende partij bezwaarlijk rechten kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf, tijdens illegaal verblijf in België heeft gecreëerd, is dan ook gericht tegen een overtollig motief van de beslissing tot weigering van verblijf en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

2.11. Betreft de kritiek dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het geheel van elementen waaruit blijkt dat verzoekende partij effectief ten laste is van de referentiepersonen, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing en uit de overige relevante stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde stukken in het kader van haar aanvraag. Verzoekende partij duidt niet concreet aan met welke stuk geen rekening zou zijn gehouden.

De gemachtigde is op basis van de voorgelegde elementen onder meer tot de vaststelling gekomen dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar ouders. Hierbij wordt aangehaald dat het bewijs dat verzoekende partij geen inkomen heeft verworven in Marokko in het jaar 2013 en 2014, niet relevant is, aangezien verzoekende partij zelf beweert sinds 2005 in België te verblijven. Verder wordt opgemerkt dat alle andere bewijzen waaruit moet blijken dat verzoekende partij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, dateren van een periode dat zij illegaal in België verbleef. Over de periode dat verzoekende partij nog in haar land van herkomst verbleef, werd niets voorgelegd. Aldus wordt niet aangetoond dat verzoekende partij toen zij in haar land van herkomst verbleef ten laste was van de Belgische referentiepersonen.

Zoals blijkt uit punt 2.10., vormt de vaststelling dat verzoekende partij aan de hand van de voorgelegde stukken niet heeft aangetoond reeds in het verleden in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersonen, een voldoende schragend motief voor de beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bij deze vaststelling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat hij die niet correct heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot

zijn besluit is gekomen. Evenmin blijkt dat de gemachtigde zich bij voormelde conclusie niet gebaseerd heeft op alle relevante elementen, met name de stukken die verzoekende partij heeft aangebracht in het kader van haar aanvraag om aan te tonen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersonen.

2.12. Verzoekende partij haalt nog aan dat zij met het attest omtrent de afwezigheid van inkomsten in het jaar 2013 en 2014, wenste aan te tonen dat zij in haar land van herkomst geen verborgen inkomsten heeft die haar toelaten te overleven bij een terugkeer. Hierbij wordt tevens opgemerkt dat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet toevoegt waar hij stelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen werk zou kunnen vinden in het geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat voormelde argumentatie vooreerst niet berust op een correcte lezing van de bestreden beslissing en verder geen uitstaans heeft met de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden in haar land van herkomst reeds te laste te zijn van de referentiepersoon. Wederom merkt de Raad op dat deze vaststelling de bestreden beslissing voldoende schraagt. De kritiek die vreemd is aan dit motief, kan hoe dan ook niet leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf.

2.13. Verzoekende partij haalt in een tweede onderdeel van het middel in essentie aan dat de gemachtigde in zijn eerdere beslissing van 24 juli 2014 niet betwist heeft dat verzoekende partij ten laste is van haar ouders in haar land van herkomst. Het gegeven dat dit geen motief betrof in de voormelde beslissing, betekent dat de gemachtigde deze voorwaarde als voldaan beschouwde. Het vormt een schending van het vertrouwensbeginsel om een dergelijke vaststelling pas in de bestreden beslissing op te werpen. Bovendien wordt in het vernietigingsarrest nr. 134.872 van de Raad aangestipt dat uit de voorgelegde elementen blijkt dat verzoekende partij ten laste is van haar Belgische ouders.

De Raad stelt vast dat, in de eerdere beslissing van 24 juli 2014, het verblijf wordt geweigerd, enerzijds omdat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste, anderzijds omdat niet wordt aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van haar Belgische moeder. Betreft deze laatste vaststelling wordt in deze beslissing vooreerst vermeld dat er enkel een soort 'verklaringen op eer' werden voorgelegd die niet op hun echtheid kunnen worden getoetst. Voorts wordt gemotiveerd dat uit "allerhande andere documenten" blijkt dat verzoekende partij eerder ten laste is van haar echtgenoot en niet van haar Belgische moeder/ouders. Er wordt met andere woorden volgens de gemachtigde simpelweg niet aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, niet in het land van herkomst, noch in België.

In het vernietigingsarrest nr. 134 872 van de Raad wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat het motief van de gemachtigde dat verzoekende partij eerder ten laste is van haar echtgenoot geen steun vindt in het administratief dossier en de duidelijke verklaringen die in de begeleidende brief van de raadvrouw van verzoekende partij werden uiteengezet, miskent. De Raad stelt in het vernietigingsarrest: *"Door deze "allerhande andere documenten" ter staving van het ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon niet te aanvaarden om de loutere reden dat hij meent dat verzoekster eerder ten laste is van dhr. R.L., heeft de gemachtigde gehandeld met miskennis van de voorliggende gegevens. Verzoekster wordt dan ook bijgetreden in haar betoog dat de voorliggende gegevens niet correct werd beoordeeld. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen."*

In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt, wordt in het arrest van de Raad geenszins zonder meer gesteld dat verzoekende partij wel degelijk afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar ouders en dit reeds in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Zoals reeds werd opgemerkt, oordeelt de gemachtigde op discretionaire wijze of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. *In casu* stond het de gemachtigde vrij om in zijn nieuwe beslissing omtrent de in punt 1.1. vermelde aanvraag, de voorgelegde elementen te herbeoordelen mits op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze. De gemachtigde kon daarbij vaststellen dat uit de voorgelegde elementen niet blijkt dat verzoekende partij, toen zij nog in haar land van herkomst verbleef, reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Zoals reeds werd opgemerkt, dient een descendent, bij toepassing van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3°, in een dergelijk geval te bewijzen dat de afhankelijkheid reeds bestaat in het van herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag. Een dergelijke vaststelling schendt het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad niet. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemachtigde door consciëntieus de wet toe te passen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. Er kan door de Raad dan ook niet worden ingezien hoe de gemachtigde het vertrouwensbeginsel heeft geschonden, door bij de herbeoordeling van de voorgelegde elementen vast te

stellen dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond in het land van herkomst reeds ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

2.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het vertrouwensbeginsel wordt aangetoond. Een manifeste appreciatiefout blijkt niet. Evenmin wordt een schending aangetoond van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

2.15. Tot slot wordt vastgesteld dat geen middel wordt aangehaald tegen het bevelscomponent van de bestreden beslissing. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt onverminderd gehandhaafd.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES